

Cirmi és a csodálatos lovacska

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy cica, akit úgy hívtak, hogy Cirmi. Cirmi egy kalandvágyó cica volt és egyszer elmentek egy farmra a gazdájával. Ott sokféle állat volt. Volt ott malac, csirke, de ami a kedvence volt, az a lovacska. Azért mert olyan magas volt, meg azért is, mert nagyon gyors volt.

Egy nap megkérdezte tőle, hogy mi a neve. A lovacska azt válaszolta: - Az én nevem Csillagfény!

- Én Cirmi vagyok! Leszünk barátok?

- Lehetünk, csak az a baj, hogy meghallottam a gazdámtól, hogy holnap el fogunk innen menni.

- Miért? – érdeklődött Cirmi.

- Azért, mert átköltözünk egy másik farmra – válaszolta Csillagfény.

Cirmi az orrát lógatva ment vissza és kedvenc párnájára feküdt. Este nem tudott aludni. Arra gondolt, hogy mit adhatna búcsúajándékként új barátjának, Csillagfénynek. Kitalálta, hogy a gazdájának almáiból egyet elvisz neki. Így is tett. Nagyon nehezen elvitte a lovacska karámjához. Csillagfény éppen ébren volt, ő sem tudott aludni. Cirmi oda is adta neki az almát.

- Nézd, ez a búcsúajándékom Neked! Gondolj mindig rám, ha almát eszel!

- Nekem éppen most nincs semmim, amit neked adhatnék, de sokkal nagyobb ajándékkal szeretnék meglepni! – válaszolta Csillagfény.

- Ha fölnézel az Égre, most is láthatsz egy nagyon különleges, a többiekénél is fényesebb csillagot. Róla kaptam a nevemet, mert egy ilyen fényes éjszaka után jöttem a világra. Mindig veled leszek, a szívedben, mint ahogyan a csillag az égen ragyog!

Cirmi másnap már egyedül sétált az udvaron. Kis idő elteltével kocsizúgásra lett figyelmes. Maga se hitte el, de nem sokkal később a lószállító autóból Csillagfényt pillantotta meg. Nagyon megörült, mert úgy érezte, hogy soha többé nem találkoznak. Csillagfény is boldogan nézett rá, a gazdájának nem volt szíve máshová vinni a csodálatos lovacsát.

Így többet nem hagyták el egymást, minden este együtt figyelték az égen a Holdat és várták a fényes csillagot.